

ПОДВИГЪТ НА СВ. АВВА СЕРГЕЙ ОТШЕЛНИК

„Приеми благословението на отците.“

На Синай някои от отците ни разказаха за авва Сергей. „Във времето на неговото прибаване на Синай икономът го определил да гледа мулетата. Веднъж той отишъл с тях- и ето, на пътя легнал лъв. Мулетата и мулетарите видели лъва и, обхванати от страх, се разбягали. Тогава авва Сергей, като взел от своята торба един хляб, дошъл до лъва и му казал: „Вземи благословение от отците и си върви, за да преминем и ние. „Лъвът взел хляба и се отдалечил.“

Автор: Блажени Йоан Мосх

Източник: Духовни полета, глава 125

1 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ - НЕДЕЛЯ ПРАВОСЛАВНА

На другия ден Иисус поиска да отиде в Галилея, и намира Филипа и му казва: върви след Мене. А Филип беше от Витсаида, от града Андреев и Петров. Филип намира Натанаила и му казва: намерихме Иисуса, сина Йосифов, от Назарет, за Когото писа Мойсей в Закона, и говориха пророците.

А Натанаил му рече: от Назарет може ли да излезе нещо добро? Филип му казва: дойди и виж.

Иисус видя Натанаила да отива към Него и казва: ето истински израилтянин, у когото няма лукавство.

Натанаил Му казва: отде ме познаваш? Иисус отговори и му рече: преди Филип да те повика, когато ти беше под смоковницата, видях те.

Натанаил Му отговори: Рави! Ти си Син Божий, Ти си Царят Израилев.

Иисус му отговори и рече: ти вярваш, понеже ти казах: видях те под смоковницата; по-големи неща от това ще видиш.

И казва му: истина, истина ви говоря: отсега ще виждате небето отворено, и Ангелите Божии да възлизат и слизат над Сина Човечески.

(Иоан1:43-51)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 01.03.2015

На 01.03.2015 отбелязваме паметта на:

Св. преподобно мчца Евдокия

Житие на Св. преподобно мчца Евдокия

[ЖИТИЕ-НА-СВ.-ПРЕПОДОБНА-МЪЧЕНИЦА-ЕВДОКИЯ-01032015](#)

ЖИВОТЪТ НА ЕДИН СТАРЕЦ, КОЙТО ОБИТАВАЛ КИЛИИТЕ НА ХУЗИВ

Хузив

„Трудел се цял ден.“

В килиите на Хузив живеел един старец. Старците от това място разказваха за него следното: „Живеейки още в своето село, той постъпвал така: ако му се случи да види, че някой от съселяните му поради бедност не може да засее нивата си, той излизал нощем, тъй че никой да не го знае, дори и самият стопанин на нивата и, като вземал своя добитък и свои семена, засявал нивата. Със същото такова състрадание се отличавал старецът и когато се отдалечил в пустинята и започнал да живее в килиите на Хузив. Той излизал на пътя, водещ от свещения Йордан към светия град, като вземал със себе си хляб и вода. Забележел ли някого уморен, вземал го да го носи и го съпровождал до Елеонската планина. Връщайки се обратно по същият път, носел товарите на други до Йерихон. Някога го виждали как носел на плещите си едного, а някога и две деца. Някога той седял да поправя износени мъжки и женски обувки, за което вземал със себе си необходимите инструменти. Едни поял с вода, която носел със себе си, други хранел с хляб. Срещнел ли гол, снемал от себе си дрехата и го обличал. Можело да се види, как се трудел цял ден. Случвало му се да намери мъртвец на пътя, опявал го и го погребвал.

Бележка: Пътят от Йерусалим до Йерихон, стръмен и тесен, прокаран в стръмна клисура, бил много уморителен, твърде опасен, поради разбойници. На половината път имало странноприемница, споменавана в притчата за добрия самарянин. По този път Господ извършил Своето последно пътуване до Йерусалим.

Автор: Блажени Йоан Мосх

Източник: Духовни полета

[ДЕЦА И ДУХОВЕН ЖИВОТ](#)

- Отче, една майка дава светена вода на детето си, а то я плюе. Какво да прави?

- Нека се моли за детето си. Може би и начинът, по който му дава светената вода, предизвиква противна реакция. За да вървят децата по Божия път, трябва и родителите да живеят правилен духовен живот. Някои вярващи родители се опитват да помогнат на децата си да станат добри деца, не защото се грижат за спасението на душите им, но защото искат да имат добри деца. Тоест, повече ги притеснява какво ще кажат хората за децата им, отколкото това, че може да отидат в ада. Но в такъв случай как да помогне Бог? Целта не е децата насилва да ходят на църква, а да обикнат църквата. Не да вършат доброто насилва, а да го почувстват като необходимост. Детските души чувстват невидимо светия живот на родителите си и тогава те по естествен начин стават послушни. Така израстват в атмосфера на благоговение и с двойно здраве 7, без психически травми. Ако родителите насилват детето си поради страх Божий, тогава Бог помага и детето получава полза. Ако обаче го правят от егоизъм, тогава Бог не помага. Много често децата страдат поради гордостта на родителите.

- Отче, някои майки ни питат как да се молят три-четиригодишни деца?

- Кажете им: "Ти си майка; виж сама колко издържа детето ти". Да не им налагат режим.

- Отче, може би децата, които идват с родителите си на бдения, се изморяват?

- Нека ги оставят по време на утренията малко да си починат и да ги вземат в храма за светата Литургия.

Майките трябва да учат децата си да се молят още от малки, но без да ги насилват. Навремето хората от селата на Кападокия живеяха в една аскетическа традиция. Родителите отиваха с децата си в уединени места и там правеха поклони и се молеха със сълзи; и така учеха децата да се молят. Когато турците отиваха вечер да ги ограбват, минаваха покрай параклисите, чуваха плач и се чудеа. "Хубава работа, какво става тук? Тия през деня се смеят, през нощта плачат?" Не можеха да разберат какво става.

По молитвите на малките деца могат да стават чудеса. Каквото просят от Бога, Той им го дава, защото са невинни и Бог чува тяхната чиста молитва. Спомням си веднъж, когато родителите ни бяха отишли на полето, бяха ме оставили вкъщи с двамата ми по-малки братя. Внезапно небето почерня и заваля дъжд като из ведро. Казахме си: "Какво ли правят сега родителите ни? Как ще си дойдат вкъщи?" Двамата по-малки започнаха да плачат. Казах им: "Елате да помолим Христос да спре дъжда". Коленичихме и тримата пред иконостаса и се помолихме. След няколко минути дъждът спря.

Родителите трябва с разсъждение да помагат на децата си още от малки да се доближат до Христа и от малки да преживяват висшите духовни радости. Когато започнат да ходят на училище, трябва постепенно да ги научат да прочитат по някоя духовна книга и да им помагат да живеят духовно. Тогава ще бъдат ангелчета и с молитвата си ще имат голямо дръзновение пред Бога. Такива деца са духовен капитал за дома. Особено житията на светиите помагат много на малките деца в духовния живот. Аз като малък вземах някои жития, които се намираха по онова време, и отивах в гората; четях, молах се. Летях от радост. От десет до шестнадесетгодишен, когато започна гръцко-италианската война, живеех безгрижен духовен живот. Детските радости са чисти, отпечатват се у човека и много го трогват, когато порасне. Ако децата живеят духовно, ще бъдат радостни в този живот, а в другия ще се радват вечно близо до Христа.

Автор: Св. Паусий Светогорски

Източник: За семейния живот, Слова – том 4

ИЗПОВЕД И ОСТАВЯНЕ НА ГРЕХОВЕТЕ

1а) Свидетелство в Св. Писание за изповедта:

“Защото денем и нощем тежеше над мене Твоята ръка; свежестта ми изчезна като през лятна засуха. Но аз Ти открих греха си и не скрих баззаконието си; аз казах: “ще изповядам Господу моите престъпления”, и Ти сне от мене вината на греха ми” (Пс. 31:4-5).

“Изповядвайте си един другиму греховете и молете се един за други, за да се изцерите. Голяма сила има усърдната молитва на праведника” (Иак. 5:16).

“Тогава дойдете – и ще отсъдим, казва Господ. Да бъдат греховете ви и като багрено, – като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур, – като вълна ще избеля” (Ис.1:18).

“И много от повярвалите идваха, та се изповядваха и откриваха делата си” (Деян. 19:18).

“Чада мои! Това ви пиша, за да не съгрешавате; и ако някой съгреша, то пред Отца имаме ходатай Иисуса Христа Праведника: и Той е омилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на цял свят” (1Йоан. 2:1-2).

“Който яде тоя хляб или пие чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо Тялото и Кръвта Господня!” (1Кор. 11:27).

1б) Свидетелство на св. отци относно изповедта:

Св. Василий Велики

Не укривай нито едно движение на душата си, но съблечи тайните на сърцето си.

Св. преп. Филотей Синайски

Винаги по много начини трябва да съкрушаваме своето сърце, като се учим на всичко, което ни смирява. Да съкрушава сърцето и да го смирява, умее споменът за предишния наш живот в света, ако добре помним всичко и си припомняме всички съгрешения от детинство, според техния вид, освен плътските; защото споменът за плътските съгрешения е вреден

(Добротолюбие, ч. 3).

Св. Никодим Светогорец

Ако искаш да възтържествуващ над дявола, то нападне ли те срам, най-напред изповядай греха, от който най-много се срамуваш.

Архим. Серафим (Алексиев)

“... Пети казва: “Аз отивам при свещеника да ми чете разрешителна молитва”. Това е най-кощунствена злоупотреба с Изповедта! Що значи “разрешителна молитва”? То значи молитва за развързване на греховете. Отива християнинът при свещеника и без да се изповядва за своите грехове го помолва: “Отче, прочети ми разрешителна молитва!” или “простена молитва!” И свещеникът слага епитрахила върху главата на каещия се, и му прощава беззаконията, които той не е изповядал, а е скрил.

Стой, служителю Божий! Какво правиш? Знаеш ли какви грехове се крият в тази душа, та ги прощаваш тъй лекомислено? Каква отговорност носиш и ти пред Бога! Ами ако от тебе е укрит някой смъртен грях, и ти лекомислено допуснеш християнина до светото Причастие, няма ли да ускориш чрез това гибелта на душата му?... Защо не изпитваш вярващия? Защо даваш светинята на неразкаян грешник? И Иуда се причасти заедно с другите св. апостоли на Тайната вечеря, но понеже беше неразкаян грешник, вместо благодатта Божия, сатаната влезе в него....”

2. За борбата с греховете

Авва Йоан Ниски

Само чрез сражение душата постига напредък.

Св. Василий Велики (330 - 379)

Премълчаният грях е гнойна рана в душата. Както ние наричаме благодетел не този, който оставя в тялото вредното, а напротив този, който го изкарва навън... Така, очевидно е, че да се скрива грях, значи да се готви смърт за болния. Защото е казано: “Жилото на смъртта е грехът” (!Кор. 15:56). “По-добре открито изобличение, нежели скрита любов” (Прит. 27:5). Ето защо да не прикриваш грехове у други, за да не станеш вместо братолюбец – братоубиец. Не прикривай греховете и у себе си. Защото е казано: “Който не изцелява себе си от грехове, брат е на този, който погубва себе си” (Прит. 18:9) ... А ако за обръщането на някого, като коринтски блудник, се окаже недостатъчно да получи осъждане и мъмрене от мнозина, то на такъв трябва да се гледа като на езичник...

Попитали Свети Василий Велики: “Този, който допуска другият да стори грях, виновен ли е за греха?”

– Това е явно от думите на Господа, който е казал за Пилата: “По-голям грях има оня, който ме предаде на тебе” (Йоан 19:17).

– А трябва ли да мълчим, когато другите грешат?

– Че това не трябва да става, виждаме от заповедите на Господа, Който е казал в Стария Завет: “Изобличи ближния си, и няма да понесеш грях заради него” (Лев. 19:17).

– Трябва ли да считаме Сатаната за виновник за човешките грехове?

– Мисля, че Сатаната сам по себе си не може на никого да бъде виновник за греха... Той използва естествени движения, както се е опитвал да стори с Господа, когато узнал, че гладува... (Мат. 4:3), и забранени страсти, както е постъпил с Юда... А че и злото се заражда в нас самите, това ясно посочва Господ, като казва: “от сърцето излизат злите помисли...” (Мат. 15:19). А това се случва с тези, които поради нехайство оставят в себе си необработени естествените семена на доброто... (Прит. 24:30-31)

Св. Амфилохий Иконийски (ок.340 – ок.395)

Навикът е като дълг. Ако някой привикне да греши, то греши и неволно, без да иска, принуждаван от навика като от заемодавец.

За блудниците, за безаконниците, за грешниците се [Аз, Господ] разпънах, за тях прострях на Кръста пречистите Си ръце, та всеки, който иска спасение, да дойде и да се спаси. От никого няма да се отвърна, никого няма да прогоня от Своята благодетелност, макар някой и хиляда пъти на ден да идва при Мен и да си отива, и после отново да се връща при Мен. Защото дойдох да призова не праведниците, а грешниците към покаяние.”

Св. Йоан Лествичник (ок. 570—603)

Не се учудвай, че падаш всеки ден; не се отказвай, но смело се изправяй. И бъди уверен, че ангелът, който те пази, ще възнагради търпението ти. За самооправданието

3. За самооправданието - Св. Амвросий Оптински (Гренков) († 1891)

Хората винаги се стараят да оправдаят постъпките си. А старецът казвал, че самооправданието е голям грях. За пример той разказвал следния случай: “Пристигнал веднъж в затвора император Николай Павлович и започнал да разпитва арестантите за какво всеки от тях е в затвора. Всички се оправдавали и казвали, че без вина са затворени. И само един от тях на императорския въпрос отговорил: “За големите ми грехове и затворът е недостатъчен. ” Тогава господарят заповядал да го освободят. ”

Източник: www.pravoslavieto.com/docs/duhovni_biseri.htm

„О ВСЕХ И ЗА ВСЯ“: ЛИМАСОЛСКИ МИТРОПОЛИТ АТАНАСИЙ

По време на Евхаристийния канон в св. Литургия свещеникът чете следната молитва:
и Той, като дойде, и като изпълни всичко промислено за нас, в нощта, в която беше предаван, или по-точно Сам се предаваше за живота на света, като взе в Своите свети и пречисти и непорочни ръце хляба,

Навлизаме в историята на събитията, които са станали веднъж завинаги в конкретен исторически момент и участваме в тях чрез Евхаристията. Виждате защо е необходимо да се служи св. Литургия и защо не можем да стоим само вън и да се молим- защото в Литургията участваме в събитията на Христос и в Христовата жертва. Ние не разпваме Христос отново, нито просто наблюдаваме, нямаме някакво представление, а участваме във веднъж завинаги дадената на Кръста Христова жертва.

(Христос) благодари и благослови, освети, разчупи и даде на Своите свети ученици и апостоли, като каза:

Вземете, яжте, това е Моето тяло, което за вас се преломява за опрощаване на грехове.

Това е делото, което Христос ни завеща: делото на нашето спасение. Какво прави Църквата? Това е нейното дело. Това е главното дело на Църквата: да извършва св. Евхаристия. Да прави това, което Христос казал в онази нощ, когато предал Себе Си за живота на света, и оттогава досега да претворява хляба в Тяло Христово и да Го дава на Христовите ученици, т.е. на християните.

А също и чашата подир вечерята, като каза гласно: Пийте от нея всички, това е Моята кръв на Новия Завет, която за вас и за мнозина се пролива за опрощаване на грехове.

Христос предаде Себе Си за живота на света. Христос дойде в света поради тази причина. Той не дойде в света да ни поучава на нещо или да ни даде Евангелието, което можеше да изрече чрез пророците. Евангелските поучения можеше да бъдат предадени и по друг начин. Той не дойде да ни даде една книга, която се казва Нов Завет, както смятат протестантите, които признават само Писанието. Св. Писание не е всичко за нас. Ако св. Писание изчезне от Църквата, това пак нищо няма да означава. Да речем, че в даден момент с помощта на съвременните технологични средства се намери начин и внезапно унищожат св. Писание, без да остане нито едно копие. Какво означава това? Църквата ще пострада нещо? Абсолютно нищо. Църквата няма за основа една книга. Разбира се, Св. Писание е основа на Църквата, но не е нейната същност, не е главното дело, което Христос извърши в света. Главното дело на Христос -и на Църквата- е това, което тук се казва: да извършва св. Евхаристия, да претворява хляба и виното в Тяло и Кръв Христови и да го дава на Своите ученици, за да имат вечен живот. Затова отците казват, че когато престане да се служи св. Литургия, тогава ще настъпи краят на света и светът няма да може да съществува. Евхаристията крепи света, Евхаристията дава(е) причината за неговото съществуване. Докато се извършва, светът ще съществува и ще има причина за своето съществуване. Когато престане да се извършва, тогава светът няма да има

причина за своето съществуване и ще настъпи неговият край.

Вземете, яжте, това е Моето тяло. Конкретно: това е Моето тяло. Тоест не е символ, както казват еретиците, а хлябът се претворява в Тяло Христово и гръцкият език потвърждава това. Следователно се причастяваме със самото Тялото Христово, което имаме в Тайнството Евхаристия. Колко хубаво се казва тук, което за вас се преломява. Кога? По време на св. Евхаристия. И къде (се преломява, т.е. разкъсва)? На Кръста. Там, където Христос отдаде Себе Си за живота на света и за опрощаването на греховете ни.

Христос отдаде Себе Си и ние приемаме целия Христос в нас. Какво става, когато имаме този най-висш дар и благодат – Христос – в нас? Ние ставаме едно с Него, ставаме Негови съ-телесници и съ-кръвници. Затова е нужно да се причастяваме. Защото, ако не се причастяваме, ще умрем (духовно); ако не участваме в Тялото и Кръвта Христови, ще бъдем мъртви, няма да сме живи,

душата ни няма да е жива. Затова трябва постоянно да се причастяваме с Тялото и Кръвта Господни, за да имаме живот. Разбира се, това не става по магически начин. Ясно е, че за да се причастим и приемем Тялото и Кръвта Христови, трябва да се подготвим, да изпитваме себе си, да очистваме себе си чрез покаянието и всички средства, които Църквата определя преди св. Причастие. Трябва обаче да знаете, че не е възможно да живеем в Христос, ако не се причастяваме с Неговото Тяло и Кръв.

Цялата тайна на спасението се извършва в св. Евхаристия. Виждате колко много се различава идеологията от Църквата. Идеологията ти казва идеи: прави едно, прави друго, добри дела, ценности, теории, спекулации, хиляди неща. Църквата няма идеи и теории, а има събития. Евхаристията е реално събитие. Причастваш се, ядеш и пиеш Тялото и Кръвта Христови. Това е събитието на Христос, а не нещо друго. Всичко останало, т.е. Христовите думи и това, с което Църквата ни ръководи и ни напътства, са предпоставки, за да можем да се причастяваме. Но това, чрез което влизаме във връзка с Бога, е именно дарът на Евхаристията, св. Причастие.

Следователно, делото на спасението се извършва в Църквата, която служи св. Евхаристия. Именно поради тази причина ходим на св. Литургия. И друг път сме го казвали – не отиваме на църква нито за да слушаме, нито за да гледаме, а за да се причастяваме, т.е. да участваме в св. Евхаристия. Добре, ще видим и ще чуем. Но ако сме слепи и не виждаме? Какво означава – няма ли да отидем? Ако сме глухи и не чуваме, няма ли да отидем? Ако сме в чужда страна, където не разбираме езика, примерно в Русия, и не знаем славянски, няма ли да отидем на църква, понеже не разбираме езика? Разбира се, че ще отидем. Защото там, където има православен храм, в която и да е точка по света, в него се извършва същата св. Евхаристия и хората се причастяват със същите Тяло и Кръвта Христови, с които се причастяваме ние. Затова в миналото, когато хората, които имали правилна връзка с Църквата, по време на св. Литургия не претендирали нито да разберат, нито да видят, нито дори да чуят, а просто участвали със своето присъствие и молитва в изливаната благодат и се причастявали с Тялото

и Кръвта Христова.

За щастие днес се завърнахме към тази правилна връзка, защото е факт, че чисто исторически имаме период от няколко десетилетия, в които се опитвахме да ни представят Църквата като идеология, че тя е едно, тя е друго, Христово учение е еди-какво си, в неделното училище ни учиха на някакви неща и лозунги, сякаш сме войници. Какъв е лозунгът днес? Какъв беше вчера? – така ни питаха. Бяхме се напълнили с лозунги. Не ни учиха на реалното събитие на Църквата: св. Евхаристия. А нещата са толкова много прости –трябваше да ни въведат в събитията на Църквата и да обикнем св. Литургия, св. Евхаристия.

От моя малък опит ви питам: защо днес има такова обръщане на хората и особено на младите към Църквата, което вече е даденост? Ние не искаме зрелищни вливания на тълпи в Църквата, това не ни интересува, но имаме факти, налице е огромно обръщане на хората към Църквата. Защо става това? Заради многото проповеди, които правим? Не е заради това. Да, трябва да има проповед, трябва да има катехизация, но защо стана това? Защото, за щастие хората, най-малкото младите, откриха богатството на нашата Църква, което е нашето богослужение, св. Литургия, св. Евхаристия. Затова те се връщат в Църквата, защото откриват събитието на св. Евхаристия. Човек може да дойде в храма, да се причасти с Тялото и Кръвта Христови и това за него е опитно преживяване на връзката с Христос. За него Христос вече не е идея, не е нещо абстрактно, нещо далеч на небесата, а нещо, което е пред него, дава му се, вкухва Го, храни се с Него, става едно с Него, Христос влиза в него, в неговата душа и тяло. Целият човек участва в Божиата благодат, всички негови членове се изпълват със светлина и той се освещава. Ако Христос е дал Себе Си за нас, преломил е Своето Тяло за нас и е пролял Своята кръв за нас, тогава какво повече можем да кажем? Христос ни изкупи от греха със Своето Тяло и Кръв и ни направи способни да вървим към небесното царство.

Свещеникът изрича тези думи, с които и до днес се извършва св.Тайнство Евхаристия. Както при Сътворението Бог казал „плодете се и множете се” (Бит. 1:28) и Божието творческо слово дало възможност на човека да се размножава и да съществува, същото Божието слово било дадено в онази нощ с думите: Вземете, яжте, това е Моето тяло. . . Пийте от нея всички, това е Моята кръв. Тези думите дали сила на Църквата, за да може въз основа на тях да извършва св. Тайнство Евхаристия.

И тъй, като възпоменаваме тази спасителна заповед и всичко, извършено за нас: Това е възпоминание на Христовата смърт, но то не е интелектуално, а участие в Неговата смърт. Така ние отново навлизаме в събитието на Христовото жертва за нашето спасение.

Кръста, гроба, тридневното възкресение, възнесението на небето, седането отдясно и славното второ пришествие.

Ние влизаме или по-скоро излизаме в пространството, където времето не съществува и няма нито минало, нито настояще, нито бъдеще, а всичко е пред нас –дори Второто Пришествие. И какво правим, помнейки всичко това?

Тези Твои дарове от всичко, което е Твое, принасяме на Тебе, за всички и заради всичко.

Принасяме на Бога Тези Твои дарове от всичко, което е Твое. Ние нямаме нищо. Имаме ли нещо, което да принесем на Бога? След като всичко, което имаме, е Негово. Следователно, вземаме от Неговото и Му даваме Неговото за всички и заради всичко. В св. Литургия имаме това сферично и вечно преживяване на събитията от всемирното домостроителство и спасение. Ние извършваме св. Евхаристия, очаквайки Второто Христово Пришествие. След като всичко, което Той ни казал, се е изпълнило, остава само едно нещо, което очакваме с голяма носталгия и радост. Очакваме момента, в който Христос ще дойде отново, както исторически дойде преди

2000 години, Той ще дойде отново в конкретен ден, неизвестен за нас. Но докато дойде този ден, ние преживяваме събитие на пришествието на Христос в Църквата чрез Евхаристията.

Никой светец на Църквата не е знаел деня и часа на Второто Пришествие. Затова, когато чувате да ви говорят за дни и часове, да знаете, че тези, които го правят, са прелъстени. За нас е достатъчно да очакваме Христовото Пришествие, извършвайки св. Евхаристия и молейки се. Всичко останало, което казват тези хора, са фантазии. Когато дойде Антихристът, няма да бъде нужно да ходим да го търсим. Не се бойте. За съжаление, той ще ни намери и ще го разберем, ще го знаем. Това ще бъде явно събитие, няма да бъде нещо, за което трябва да разпространяваме брошури, за да го разберем. Затова нека бъдем сериозни и да не се плашим от собствената си сянка, да виждаме привидения и вместо да очакваме Христос, да очакваме Антихриста и постоянно търсим къде се крие, кога ще дойде и дали е дошъл.

Какви са тези неща? Това сериозни неща ли са? Не се занимавайте с тях! Това са наивни неща и по този начин понижаваме равнището на Църквата. Това са наивни неща, фантазии и измислици на болни мозъци. Презрете тези неща, които ви говорят за Антихриста! Когато той дойде, Църквата ще го посочи, светците ще го посочат и няма да остане непознат. Бог ни е дал личби и събития, за да го разпознаем. Нека престанем да се опитваме да докажем нашето съществуване чрез подобни неща, които постоянно биват опровергани и поради които ни осмиват в света. Затова не се занимавайте с тях. За нас е достатъчно това, което Христос и светците ни казват. Не се занимавайте с дати и с хиляди други неща. Когато дойде времето, тъй като Църквата е компасът на нашето спасение, тя ще ни каже, тя ще ни просветли, Бог няма да убеждава хората по този начин. Затова е нужно голямо внимание. Ние очакваме Второто Христово Пришествие, за нас то е желано и радостно събитие и, очаквайки Христос, презираме Антихриста. Очаквайки Христос и живеейки със сладостта на Неговото очакване, нас не ни интересуват антихристите. Нека дойдат, да си вършат работата, за нас събитието е едно – единственото ново под слънцето- Христос и нищо друго!

Автор: Лимасолски митрополит Атанасий

Превод: Константин Константинов

Източник: www.gerontas.org

www.bogonosci.com

МИЛОСТИВО СЪРЦЕ

Иван беше много добро и умно дете. Вече в предучилищна възраст, той знаеше да рисува птички, познаваше буквите и си служеше много добре със стотинките. В джобчето си имаше постоянно по няколко дребни монети. Живееше близо до детската градина и сам се прибираще у дома.

Един ден, преди да си тръгне, реши да си купи една вафличка. Много обичаше да си похапва нещо сладичко.

Бързо махна лъскавата опаковка и започна да хрупка.

До себе си видя едно бедно дете. То нямаше стотинки да си купи закуска. Иван го съжали. Бръкна в джобчето си, пресметна стотинките. Имаше за още една вафла. Купи и я подаде на детето. То се зарадва и веднага започна да хрупка.

- Как се казваш? - запита го той.

- Георги - отговори детето.

- Искаш ли да станем приятели?

- Искам - с радост отговори бедното дете, а очичките му светнаха като две звездички.

Иван и Георги станаха приятелчета. Започна да купува винаги по две вафли. Така му беше по-сладко. Веднъж му купи едно балонче. Георги веднага го наду и много се зарадва, а в сърцето на Иван нещо запя сладка песенчица.

Майка му започна да се безпокои, защото разбираше, че Иван изразходва повече стотинки. Ако той се научи да пилее парите за ненужни неща, това не е добре. И тя го запита:

- Иване, защо все не ти достигат стотинките? За какво ги пилееш?

- Аз не ги пиляя, мамо. Аз ги давам за добри неща - отговори сериозно той.

- Какви са те?

- Купувам вафличка на едно бедно дете. Вчера му купих балонче. То много се зарадва. Станахме вече добри приятелчета.

- Радвам се, че имаш милостиво сърце. Когато едно дете има всичко, трябва да мисли и за онези деца, които нямат - каза тя.

Като разбра Иван, че майка му е съгласна с него, помоли я да подари на Георги старото си палтенце, което вече му е тясно. Тя му разреши.

Детето с милостиво сърце е винаги много радостно. Отдалече се познава, защото лицето му става красиво като нежен пролетен цвят.

Източник: www.sveta-gora-zograph.com

МОЛИТВАТА В СЕМЕЙСТВОТО

- Отче, трябва ли цялото семейство заедно да извършва повечерието?

- Нека големите да бъдат великодушни. Нека те да прочетат повечерието, а на малките деца да кажат: "Ако искате, останете за малко". Когато децата са малко по-големи, вече могат да имат

някакъв ред. Например възрастните да четат петнайсет минути, а децата – от две до пет минути, а ако сами пожелаят повече, нека стоят колкото поискат. Ако родителите ги държат със себе си през цялото вечерие, после негодуват. Не трябва да ги насилват, защото те още не са разбрали силата и стойността на молитвата. Да речем, че родителите могат да ядат и фасул, и месо, и каквато и да е твърда храна. Обаче, когато детето може да яде само мляко, ще го карат ли да яде месо, понеже е по-силна храна? Може да е по-силна храна, но горкото не може да я смели. Затова в началото му дават малко парченце месо с бульон, за да поиска да опита отново.

– Отче, често пъти и възрастните вечер са толкова изморени, че не могат да прочетат дори вечерието.

– Когато са много изморени или болни, нека прочетат половината вечерие или да кажат поне “Отче наш”. Да не изоставят съвсем молитвата. Както ако по време на война се озовеш сам на някой хълм и си обкръжен от врагове, от време на време даваш по някой единичен изстрел, за да се плашат враговете и да не предприемат атака, така и те нека дават по някой изстрел, за да се плаши дангалакът и да бяга.

Молитвата в семейството има голяма сила. Познавам двама братя, които с молитвата си успяха не само да удържат родителите си от развод, но направиха така, че те още повече да се обикнат. Нашият баща ни казваше: “Правете каквото правите, но два пъти на ден трябва да се явявате пред Бога, за да знае къде се намирате”. Всяка сутрин и всяка вечер се молахме всички заедно пред иконостаса – баща ми, майка ми и ние, децата, а накрая се покланяхме пред иконата на Христа. Когато пък в семейството имаше някакъв проблем, молахме се, за да се разреши. Помня, веднъж, когато се разболя най-малкият ни брат, баща ни каза: “Елате да помолим Бога или да го излекува, или да го вземе, за да не се мъчи”. Помолихме се всички и той се оправи. Но и на масата сядяхме всички заедно. Първо казвахме молитва и след това започвахме да ядем. Ако някой започнеше да яде, преди трапезата да е благословена, казвахме: “Този падна в блудство”. Считаме за блудство липсата на въздържание. Семейството се разпада, ако всеки идва по което време си иска и яде сам, без да има нужда.

Автор: Св. Паусий Светогорец

Източник: За Семейния живот, Слова – том 4

КАК ДА ПРИДОБИЯ СМИРЕНИЕ?

Този, който притежава смирение, подражава на Самия Христос. Такъв човек никога не излиза извън себе си, никого не осъжда и не се превъзнася. Никога не жадува за власт, избягва човешката слава. Не се кара по никакъв повод.

Когато разговаря не е дързък и винаги изслушва чуждите съвети. Избягва красивите дрехи, външният му вид е прост и скромен.

Човек, който безропотно понася всички унижения и пренебрежения, получава голяма полза. Затова не скърби, а напротив, радвай се, че страдаш. Чрез това ти придобиваш драгоценно смирение, което те спасява.

Смирих се, и Той ме спаси (Пс. 114:5 църк.) Добре е да държим тези думи винаги в паметта си. Не си струва да се огорчаваш, когато те осъждат. Скръбта по този повод означава, че имаш тщеславие. Този, който желае да се спаси, трябва да заобича хорското презрение, защото то носи смирение. А смирението освобождава човека от много изкушения.

Никога не ревнувай, не завиждай, не се стреми към слава, не търси високи длъжности. Старай се винаги да живееш незабележимо. По-добре светът да не те познава, защото той въвежда в съблазън. Със своите тщеславни речи и пусти подстрекателства той ни мами и ни нанася духовна вреда.

Твоята цел е да придобиеш смирение. Да си по-долу от всички. Да считаш, че не правиш нищо, достойно за своето спасение. Трябва да молиш Бога да те спаси по своето благоутробие.

Смирението, послушанието и постът раждат страха Божий, а той е начало на истинската мъдрост.

Всичко, което правиш, върши със смирение, за да не пострадаш от своите благи дела. Не мисли, че по-голяма награда ще получи само този, който се труди много. Човек, който има благо произволение и заедно с това смирение, даже да няма възможност да направи много нещо и да не е изкусен в нещо, се спасява.

Смирението се достига чрез самоукорение, т. е. убеденост в това, че по същество ти не вършиш нищо добро. Горко на този, който счита прегрешенията си за незначителни. Той непременно ще падне в по-тежък грях.

Човекът, който със смирение понася цялото отправено към него осъждане, се приближава до съвършенство. От него се възхищават даже Ангелите, защото няма по-труднодостижима и по-велика добродетел от смирението.

Нищетата, скръбта и презрението са венци за монаха. Когато той търпи безропотно грубости, клевети и презрение, с лекота се освобождава от лошите помисли.

Достойно за похвала е осъзнаването на своята немощност пред Бога. Това е познание на самия себе си. „Плача и се съкрушавам – казва св. Симеон Нови Богослов, – когато светлината ме озарява, и виждам своята нищета и познавам къде се намирам.“ Когато човек познае своята духовна бедност и осъзнае в действителност на какво ниво се намира, тогава в душата му просиява Христовата светлина, и той започва да плаче (разказвайки това, старецът се развълнува и заплака).

Ако друг човек те нарече егоист, нека това не те опечалява и огорчава. Помисли така: „Може би съм такъв и сам не го разбирам.“ Така или иначе ние не бива да зависим от чуждото мнение. Нека всеки да гледа в своята съвест и да се ръководи от словата на опитни и знаещи

приятели, а преди всичко, да моли прошка от своя духовник. На основата на всичко това да изгражда своя духовен път.

Пишеш, че не ти се отдава да се бориш. Знаеш ли защо става така? Защото нямаш достатъчно смирение. Мислиш си, че можеш да достигнеш това само със свои сили. Но когато се смириш и кажеш: „Със силата на Христа, с помощта на Богородица и молитвите на стареца ще достигна желаното“, бъди уверен, че ще сполучиш.

Разбира се, аз нямам такава молитвена сила, но ти, когато ти се смириш и кажеш: „С молитвата на стареца всичко мога“, тогава, по твоето смирение, Божията благодат ще започне да действа и всичко ще се получи.

Бог гледа на „смирениите и съкрушените“ (Ис. 66:2). Но за да дойдат кротостта, спокойствието и смирението е необходим труд. Този труд се възнаграждава. За да придобиеш смирение, на мен ми се струва, че не са нужни многочислени поклони и послушания, а преди всичко твоите помисли трябва да се спуснат надолу, до самата земя. В тебе няма да има страх да не паднеш, защото ще си вече долу. А и да паднеш, щом си долу, няма да пострадаш.

Според мен, макар аз да чета малко и да не правя нещо особено, смирението е най-краткият път към спасението на човека. Авва Исая казва: „Научи езика си да моли за прошка, и смирението ще дойде при тебе.“ Научи се да казваш „Прости ми“ даже и в началото това да е несъзнателно, постепенно ще привикнеш не само да произнасяш тези думи, но и да ги почувстваш в сърцето си.

Светците учат, че колкото е голямо твоето благоразположение, когато молиш за прошка (с други думи смирението) – толкова и Бог ще просвети другия, за да бъде достигнато желаното примирие между вас. Когато се съкрушаваш и казваш: „Аз съм виновен, но не го осъзнавам“, скоро действително можеш да кажеш: „Да, аз действително съм виновен.“ Когато убедиш себе си, че наистина си виновен, другият човек също ще промени своето отношение към тебе.

Настойчиво моли Бога да те дари с дара на самоукорението и смирението.

Моли Бога да ти даде умение да виждаш само твоите прегрешения и да не забелязваш греховете на другите. „Дай ми да виждам своите грехове и да не осъждам брата си“, казва св. Ефрем Сирийски.

Смиреният човек счита себе си за най-долен от всички. Затова обича всички, на всички пощава и най-главното никого не осъжда.

Автор : старец Герман Ставровунийски
